

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 września 2021 r. w Warszawie

sprawy Z. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość kapitału początkowego

na skutek odwołania Z. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 10 września 2020 r., znak (...),

z dnia 6 listopada 2020 r., znak (...)

1. zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że do wyliczenia kapitału początkowego Z. R. za okres zatrudnienia od 3 marca 1992 r. do 5 kwietnia 1993 r. przyjmuje wynagrodzenie w kwocie 3.950.000,00 złotych (trzy miliony dziewięćset pięćdziesiąt tysięcy złotych) miesięcznie;
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz Z. R. kwotę 180,00 złotych (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

W dniu 9 października 2020r. Z. R. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 10 września 2020r., znak: (...), zaskarżając ją w części, w której Zakład do ustalenia wartości kapitału początkowego nie uwzględnił dochodów z okresu zatrudnienia od 3 marca 1992r. do 5 kwietnia 1993r. u pracodawcy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w kwocie 3.950.000 zł miesięcznie.

Ubezpieczony nie zgodził się ze stanowiskiem organu rentowego, jakoby nie przedstawił dokumentów księgowo-płacowych potwierdzających wysokość wynagrodzenia w ww. okresie. Dalej wskazał, że (...) Sp. z o.o. została zlikwidowana w 1993 roku i nie widnieje w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w miejscu, gdzie mieściła się siedziba spółki, brak jest jakichkolwiek dokumentów kadrowo-płacowych. Ubezpieczony poszukiwał ich w archiwach, jednakże bezskutecznie. W tych okolicznościach wysokość osiąganego wynagrodzenia może być ustalona na podstawie dokumentacji zastępczej w postaci świadectwa pracy czy też legitymacji ubezpieczeniowej, które to dokumenty zostały złożone w ZUS (odwołanie z dnia 7 października 2020r., k. 3-6 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., a także o oddalenie odwołania od decyzji z dnia 6 listopada 2020r., znak: (...), w przypadku rozszerzenia odwołania na tę decyzję.

Uzasadniając swe stanowisko organ rentowy wyjaśnił, że ubezpieczony nie przedstawił zaświadczenia o wysokości wynagrodzenia dotyczącego zatrudnienia w firmie (...) od 3 marca 1992r. do 5 kwietnia 1993r., natomiast w legitymacji ubezpieczeniowej został wykazany dochód na przełomie lat 1992-1993, ale bez rozbicia na lata i na podstawie takiego wpisu nie można ustalić zarobku w roku 1992 i w roku 1993. Z uwagi na powyższe za ten okres przyjęto wynagrodzenie minimalne na podstawie art. 15 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS (odpowiedź na odwołanie z dnia 18 listopada 2020r., k. 12-13 a.s.).

W piśmie procesowym z 18 grudnia 2020r. pełnomocnik ubezpieczonego rozszerzył odwołanie na decyzję ZUS z dnia 6 listopada 2020r., znak: (...) i wniósł o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, podtrzymując dotychczasowe stanowisko (pismo procesowe z 18 grudnia 2020r., k. 20-31 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z. R. w okresie od 3 marca 1992r. do 5 kwietnia 1993r. był zatrudniony na stanowisku kucharza w Restauracji (...) w W. przy ul. (...), prowadzonej przez (...).” Sp. z o.o., na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie zatrudnienia otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 3.950.000 zł, na którą składała się płaca zasadnicza - 3.700.000 zł oraz stała miesięczna premia - 250.000 zł. Pracodawca nie udzielał mu podwyżek. Po ustaniu zatrudnienia Z. R. uzyskał od ww. pracodawcy wpis w legitymacji ubezpieczeniowej zawierający informację o wysokości wynagrodzenia oraz świadectwo pracy (świadectwo pracy z dnia 5 kwietnia 1993r., k. 8 akt kapitałowych; kopia legitymacji ubezpieczeniowej – akta kapitałowe; zeznania świadka W. R., k. 76 a.s.; zeznania ubezpieczonego, k. 76 verte - 77 a.s.).

W dniu 20 grudnia 2004r. ubezpieczony zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z wnioskiem o ustalenie kapitału początkowego. Do wniosku dołączył m.in. kopię świadectwa pracy wystawionego przez (...).” Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz legitymację ubezpieczeniową. Po rozpoznaniu wniosku ZUS (...) Oddział w W. decyzją z dnia 2 grudnia 2008r., znak:(...), ustalił kapitał początkowy w wysokości 100.211,32 zł, z tym że nie uwzględnił dochodu za rok 1992 w wysokości 3.950.000 zł, wskazując, że kwota ta dotyczy wynagrodzenia na przełomie lat 1992/1993 (wniosek z 20 grudnia 2004r. z załącznikami, decyzja ZUS z 2 grudnia 2008r. – akta kapitałowe).

Ubezpieczony w związku ze stanowiskiem ZUS poszukiwał dokumentacji dotyczącej jego zatrudnienia u ww. pracodawcy. Wystąpił do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie o przesłanie numeru (...) lub innych danych identyfikujących firmie (...).” Sp. z o.o., a także do Archiwum Państwowego w celu uzyskania dokumentacji pracowniczej, jednak nie uzyskał dostępu do akt osobowych (korespondencja, k. 7 a.s., k. 33-36 a.s.).

W dniu 24 czerwca 2020r. Z. R. zwrócił się do ZUS (...) Oddział w W. z wnioskiem w sprawie kapitału początkowego, domagając się jego ponownego ustalenia z uwzględnieniem dokumentacji z archiwum. Po rozpoznaniu wniosku, decyzją z dnia 10 września 2020r., znak: (...) -2004, organ rentowy ustalił kapitał początkowy ubezpieczonego w wysokości 121.410,19 zł. Podobnie jak w poprzednio wydanej decyzji, do ustalenia kapitału początkowego nie uwzględniono dochodu z roku 1992 w wysokości 3.950.000,00 zł, wskazując że kwota ta dotyczy wynagrodzenia na przełomie lat 1992/1993 (wniosek z 24 czerwca 2020r., decyzja ZUS z 10 września 2020r. – akta kapitałowe).

Po otrzymaniu ww. decyzji, w dniu 1 października 2020r. Z. R. ponownie zwrócił się z wnioskiem o ustalenie kapitału początkowego, wskazując, że (...).” Sp. z o.o. została zlikwidowana w 1993 roku i nie jest w stanie uzyskać dokumentacji kadrowo-płacowej. Do wniosku dołączył kopie świadectwa pracy i legitymacji ubezpieczeniowej uprzednio złożone w ZUS. W odpowiedzi na powyższe ZUS (...) Oddział w W. wydał w dniu 6 listopada 2020r. decyzję znak: (...), w

której odmówił ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego, wskazując że ubezpieczony nie złożył nowych dowodów mających wpływ na zmianę podstawy wymiaru kapitału początkowego (wniosek z 1 października 2020r. z załącznikami, decyzja ZUS z 6 listopada 2020r. – akta kapitałowe).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o wymienione wyżej dokumenty oraz zeznania świadka i ubezpieczonego, dając im wiarę w całości. Zdaniem Sądu wskazane dowody są spójne i nie budzą istotnych wątpliwości mogących rzutować na ich wiarygodność.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z treścią art. 174 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2021r., poz. 291, dalej: ustawa emerytalna), kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Na podstawie art. 174 ust. 2 ustawy emerytalnej przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6;
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5;
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

Z kolei w myśl art. 174 ust. 3 ustawy emerytalnej, podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18 z tym, że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999r. Dyspozycja powołanego art. 174 ust. 3 ustawy emerytalnej odsyła do treści art. 15. Zgodnie z art. 15 ust. 1 i 6 ustawy emerytalnej, podstawę wymiaru emerytury stanowi przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę, albo
- 1) w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Zgodnie z art. 15 ust. 3 ustawy emerytalnej, do podstawy wymiaru emerytury lub renty, o której mowa w ust. 1 i 2, dolicza się kwoty przysługujących ubezpieczonemu w danym roku kalendarzowym wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy oraz kwoty zasiłków: chorobowego, macierzyńskiego, opiekuńczego, świadczenia rehabilitacyjnego, zasiłku wyrównawczego, świadczenia wyrównawczego lub dodatku wyrównawczego, a także wartość rekompensaty pieniężnej ustaloną zgodnie z pkt 3 załącznika do ustawy z dnia 6 marca 1997r. o zrekomponowaniu okresowego niepodwyższania płac w sferze budżetowej oraz utraty niektórych wzrostów lub dodatków do emerytur i rent. Do podstawy wymiaru wlicza się również kwoty zasiłków dla bezrobotnych, zasiłków szkoleniowych lub stypendiów wypłaconych z Funduszu Pracy za okres udokumentowanej niezdolności do pracy, z zastrzeżeniem ust. 3a.

W myśl art. 15 ust. 4 ustawy emerytalnej, w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1. oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;
1. oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;

2. oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz

3. mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19.

Jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy (art. 15 ust. 2a ustawy emerytalnej).

Stosowane do przepisu art. 175 ust. 1 zd. 2 ustawy emerytalnej, postępowanie w sprawie ustalenia kapitału początkowego przebiega według zasad dotyczących ustalania prawa do świadczeń przewidzianych w ustawie (w szczególności chodzi tu o katalog środków dowodowych, jakie służą ubezpieczonemu w postępowaniu przed organem rentowym do wykazania zarówno stażu ubezpieczonego, jaki i wysokości przychodów). Regulacje określające dowody dopuszczalne w takim postępowaniu określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011r., Nr 237, poz. 1412). Zgodnie z § 21 ww. rozporządzenia, środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Z kolei zgodnie z § 22 ust. 1 rozporządzenia, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności:

1) legitymacja ubezpieczeniowa;

2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

W postępowaniu cywilnym w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe sąd nie jest związany wymienionymi ograniczeniami w dowodzeniu, jakie odnoszą się do organu rentowego w postępowaniu administracyjnym. Według art. 473 § 1 k.p.c. w postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przed sądem przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu z zeznań świadków i z przesłuchania stron. Ten wyjątek od ogólnych zasad, wynikających z art. 247 k.p.c., sprawia, że każdy istotny fakt, może być dowodzony wszelkimi środkami dowodowymi, które sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 4 października 2007r., I UK 111/07). Wynika to z tego, że z uwagi na upływ lat ubezpieczeni wnioskujący o przyznanie im prawa do świadczenia emerytalnego lub jego przeliczenie mogą napotkać trudności w należyтым udokumentowaniu nie tylko przebiegu zatrudnienia czy też faktu otrzymywania konkretnych składników wynagrodzeń bądź ich wysokości, lecz również samej okoliczności zatrudnienia w danym zakładzie pracy. Praktyka orzecznicza obrazuje wiele przypadków, w których dostęp ubezpieczonych do pełnych akt osobowych jest problematyczny. Przyczyną tego stanu rzeczy najczęściej jest likwidacja zakładu pracy, w którym ubezpieczony przed laty pracował, zagubienie dokumentacji w związku z krótkim termin jej obowiązkowej archiwizacji czy przejęcie zakładu pracy przez inny podmiot, jak również niestaranne prowadzenie dokumentacji kadrowo-płacowej przez byłego pracodawcę. Ujemne konsekwencje związane z trudnościami w dokumentowaniu okresów składkowych czy też wysokości wynagrodzeń z lat odległych nie powinny jednak obciążać wyłącznie ubezpieczonych, zarazem nie można odpowiedzialności za taki stan rzeczy przenosić w całości na Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Oznacza to, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udawadniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, jednakże zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 9

stycznia 1998r., II UKN 440/97 i z 4 lipca 2007r., I UK 36/07; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 30 października 2013r., III AUa 269/13; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 15 marca 2006r., III AUa 1096/05).

Oceniając odwołania złożone przez Z. R., Sąd podzielił jego stanowisko. Jako najistotniejszą okoliczność uwypuklić należy złożenie przez ubezpieczonego, już na etapie postępowania administracyjnego, legitymacji ubezpieczeniowej, którą cytowane wyżej rozporządzenie wymienia jako jeden ze środków dowodowych tak dla wykazania okresu zatrudnienia, jak i wysokości zarobków. Organ rentowy nie uwzględniając tego dokumentu wskazywał, że potwierdza on wynagrodzenie z przełomu lat 1992 – 1993. Oczywiście zgodzić należy się z organem rentowym, że z racji tego, że ubezpieczony pracował w (...)” Sp. z o.o. od 3 marca 1992r. do 5 kwietnia 1993r., a więc przez część roku 1992 i część roku 1993, to wynagrodzenie, które zostało w legitymacji podane poniekąd odnosi się właśnie do przełomu dwóch następujących po sobie lat. Z tego jednak nie wynika, aby kwota miesięcznego wynagrodzenia, którą wpisano w legitymacji za ten czas, nie mogła być przyjęta do obliczenia wysokości kapitału początkowego, tym bardziej że kwotę wynagrodzenia ubezpieczonego wskazuje również świadectwo pracy. W legitymacji ubezpieczeniowej łączna miesięczna kwota wynagrodzenia wynosi 3.950.000 zł, zaś w świadectwie pracy podano, że Z. R., pracując w restauracji (...), był uprawniony do wynagrodzenia zasadniczego w kwocie 3.700.000 zł plus premia uznaniowa. Wprawdzie kwota tej premii w świadectwie pracy nie została wskazana, jednak świadek i ubezpieczony wskazywali na jej wysokość oraz na łączną kwotę wynagrodzenia miesięcznego ubezpieczonego ogółem. Kwota ta jest zgodna z wpisem, jakiego dokonał pracodawca w legitymacji i nie budzi wątpliwości z kilku powodów. Po pierwsze, dane z legitymacji, dotyczące kwoty wynagrodzenia, zostały potwierdzone zapisami w świadectwie, czyniąc wiarygodną kwotę, którą pracodawca podał w legitymacji. Po drugie, okres zatrudnienia ubezpieczonego w restauracji (...) był stosunkowo krótki, co czyni wiarygodnym zeznania przesłuchanych osób odnośnie braku podwyżki wynagrodzeń w tym okresie i jego stałego poziomu, jaki wynika z legitymacji. Wreszcie po trzecie, inflacja, na którą na rozprawie zwracał uwagę pełnomocnik organu rentowego, gdyby miała powodować zmiany w wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego, to raczej w kierunku jego wzrostu, a wówczas kwota 3.950.000 zł, wynikająca z legitymacji, byłaby mało prawdopodobna.

W związku z powyższym stanowisko Zakładu, który odmówił ubezpieczonemu uwzględnienia za ww. okres zarobków w kwocie 3.950.000 zł miesięcznie, nie jest zasadne. Nie jest zasadny również argument odnośnie braku możliwości „rozbicia” wskazanej w legitymacji kwoty na poszczególne lata zatrudnienia. Przypomnieć trzeba, że kwota wskazana w legitymacji ubezpieczeniowej nie jest kwotą uzyskaną ogółem za cały wskazany okres zatrudnienia, tylko została podana jako przeciętny zarobek miesięczny, a zatem należy traktować ją jako wysokość dochodu, jaki ubezpieczony osiągał co miesiąc w trakcie zatrudnienia w (...)” Sp. z o.o. (...) organu rentowego byłoby więc zasadne jedynie wtedy, gdy pracodawca ubezpieczonego wskazał całą kwotę, jaką ubezpieczony uzyskał z tytułu zatrudnienia przypadającego w części w roku 1992 i w części w roku 1993. Wówczas trudno byłoby ustalić jaka część wynagrodzenia została uzyskana w roku 1992, a jaka w roku 1993. Pracodawca nie wskazał jednak wynagrodzenia zsumowanego, lecz przeciętny miesięczny zarobek brutto. Przy tym, jak już zostało wskazane, kwota ta jest niemal zbieżna z kwotą wynagrodzenia zasadniczego wskazanego w świadectwie pracy, gdzie pracodawca dodatkowo zamieścił zapis o prawie ubezpieczonego do premii uznaniowej, a odnośnie tego składnika wynagrodzenia zeznawali świadek i ubezpieczony.

Dokonując zaprezentowanej oceny Sąd miał na względzie, że świadectwo pracy, o którym kilkakrotnie była mowa, samoistnie nie jest wystarczającym dowodem do potwierdzenia wysokości wynagrodzenia za cały okres, gdyż wskazuje się w nim ostatecznie osiągnięte przez pracownika wynagrodzenie, którego wartość, w zależności od długości zatrudnienia czy zmiany stanowisk, mogła ulegać zmianie, jednakże wspólnie z innymi dokumentami może stanowić środek dowodowy potwierdzający wysokość dochodu i tak właśnie było w przedmiotowej sprawie. Wobec treści jednoznacznej informacji wynikającej z legitymacji ubezpieczeniowej ubezpieczonego, jak również zeznań przesłuchanych w sprawie osób, Sąd ocenił, że widniejący w świadectwie pracy zapis o kwocie wynagrodzenia zasadniczego – 3.700.000 zł plus premia uznaniowa, potwierdza wysokość osiąganego przez ubezpieczonego dochodu w spornym okresie, a więc w kwocie 3.950.000 zł.

Sąd, co już było akcentowane, posiłkowo oparł się również na zeznaniach ubezpieczonego oraz jego małżonki, którzy potwierdzili, że w spornym okresie Z. R. otrzymywał stałą premię w wysokości 250.000 zł. Co prawda pełnomocnik

organu rentowego zwracał uwagę na pewne nieścisłości w zeznaniach ubezpieczonego i świadka, jednakże zdaniem Sądu nie miały one charakteru istotnego, dodatkowo zaś same zeznania miały w istocie tylko pomocnicze znaczenie wobec treści wspomnianych wyżej dokumentów. Bez znaczenia dla oceny materiału dowodowego pozostawała również podniesiona przez pełnomocnika okoliczność wysokiej inflacji, jaka występowała na przełomie lat 1992-1993 i która mogła mieć wpływ na wzrost wynagrodzeń. Sam bowiem fakt występowania takiego zjawiska nie może świadczyć o braku wiarygodności wpisu w legitymacji ubezpieczeniowej ubezpieczonego, nawet jeśli dotyczył on dochodu uzyskiwanego w latach, w którym inflacja przybierała na sile.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy zważył, że w toku postępowania Z. R. wykazał zasadność swojego stanowiska, a w konsekwencji dochód, jaki osiągnął z tytułu zatrudnienia w restauracji (...) w okresie od 3 marca 1992r. do 5 kwietnia 1993r. w kwocie 3.950.000 zł miesięcznie, powinien zostać uwzględniony przy ustalaniu jego kapitału początkowego. W związku z powyższym Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje i orzekł co do istoty jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 99 w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018r., poz. 265), zasądzając od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 180 zł.